PLAIURI SĂCELENE

DIRECTOR: VICTOR TUDORAN.

Inscrisă sub. No. 13 din 16 Mai 1938 Trib. Braşov.

Anul VII. MARTIE 1940 Nr. 3.

BIBLIOTECA REGIONALĂ „ASTRA" BRAŞOV

Bun de imprimat.

Anul VII. • Martie 1940. • Nr. 3.

PLAIURI SĂCELENE

APARE ODATĂ PE LUNĂ.

Revistă fondată în anul 1934. Director: VICTOR TUDORAN. Cont la C. E. C. Nr. 25 187.

Redactor: ION PĂLTĂNEA. • Secretară MIȚA CODREANU.

Cuprinsul:

VICTOR TUDORAN: Intors de pe zonă.
V. HONDRILĂ: Toamna la munte.
N. GH. URS ȘEITAN: Plosca-i plină, n'auzi? (amintiri).
NICOLAE MOISIU: De ziua ta. (versuri).
DOINIȚĂ SASSU: Bobi de rouă. (versuri).

Cronica literară: „Crângurile cerului" poezii de Dumitru Olariu (Victor Tudoran); „Alb din miază-noapte" de Petre Butucea (Gheorghe Carpin); „Luceafărul" revistă (Vlad Șeitan);

Cronica săceleană: Despre rostul revistei; Scrisori dela Săceleni; Dl. Radu Gh. Beșleagă; (Victor Tudoran).

Cronica măruntă: Răspuns lui N. Gh. Urs Șeitan; „Viața Săceleană"; Dl. Ion Nistor, mulțumiri; (Victor Tudoran). Muzeul regional al Dobrogei (Victor Ion Critu); Festival artistic; Numiri; (coresp.); Abonații noștri; Ecouri din presă despre „Plaiuri Săcelene"; Am primit la redacție, etc.

COPERTA: Costum vechiu mocănesc, clișeu în zinc.

Coloanele revistei rămân deschise tuturor acelora cari prin articolele lor înțeleg să contribue la cunoașterea și progresul acestor sate.

Spre știință

Oricine reține primul număr trimis de noi se consideră abonat pe un an întreg.

- Manuscrisele primite la redacție nu se înapoiază.
- Articolele privitoare la Săcele vor fi preferate.
- In limita spațiului disponibil, vom recenza cărțile, revistele și ziarele primite la redacție sau le vom aminti la rubrica respectivă, în baza reciprocității.
- In aranjarea materialului din corpul revistei, ne conducem numai de necesitățile technicei tipografice, fără a ține seamă de vreo altă considerație.

Cerem revistelor, ziarelor și editurilor din țară să răspundă schimbului nostru.

Notre adresse pour l'échange: ! Unsere Adresse für Austausch:
Nostro indirizzo per cambio: ■ Our address for change:

Revista „PLAIURI SĂCELENE" Satulung, Săcele — Jud. Brașov—România.

Anul VII. • Martie 1940. • Nr. 3.

Plaiuri Săcelene

— revistă de atitudini şi probleme săcelene. —

DIRECTOR:
VICTOR TUDORAN.

apare odată pe lună.

Intors de pe zonă.

de Victor Tudoran.

In numărul trecut scriam, cu o vădită sinceritate, următoarele:

„In tranşele rândurilor tipărite, cu majoritatea colaboratorilor concentraţi, am rămas singuri a susţine făclia revistei noastre dragi, convinşi că este mai necesară acum decât oricând.

Nu o vom părăsi decât atunci când ţara, socotind că are nevoie şi de ajutorul nostru, ne va concentra".

Şi iată că pe ziua de 15 Februarie a. c. am îmbrăcat haina cazonă, plecând pe plaiurile Moldovei, pentru o lună de concentrare. Vieaţă de soldat în cantonament, cu bucuriile dar mai ales cu necazurile ei. N'avem nici loc şi nici timp pentru a le înşira pe toate. Un lucru însă trebuie remarcat. In fiecare ostaş al ţării, clocoteşte dorul de apărare al pământului străbun, al neamului lui şi al graniţilor. In fiecare piept sunt furtuni năpraznice de voinţă românească, ce stau gata să izbucnească la primul semn. Deci nu ne temem, atâta timp cât în jurul graniţilor stau piepturi stâncoase de voinici, cari sunt gata a opri orice năvală streină şi cotropitoare.

Oricine va voi să ne atace, va face cunoştinţă cu viforul mâniei româneşti, cu dragostea românească de glie, cu şuierul năpraznic al omului paşnic pe care nu-l laşi în pace.

Iar dacă gândul te poartă la acele neuitate seri, când înghesuiţi câte 8-10 camarazi într'un chiliar — odăiţă mai mică pentru locuit — la lumina focului din vatră, cu gândurile la cei dragi de-acasă şi cu un păhărel de vin în mână, este imposibil să nu ţi se umple ochii de lacrimii.

Şi în tăcerea asta de catedrală, pornea suspinând domol şi înfiorător de dulce, glasul caporalului Ienea, — un dâmboviţean rumen şi plin la faţă — împrăştiind în tot chiliarul, aleanul lui şi prin el, dorul nostru al tuturora.

Şi inima lui Ienea îşi torcea senină dorul de-ai lui, când mlădios, când plângător, când legănat.

Iar camarazii rămânând cu pahiarele în mână şi cu ochii pironiţi în para focului, se vedeau departe, în satul lor, în casa lor, la masa lor.

Şi când tăcerea era mai stăpână pe toţi, caporalul Ienea pornea sglobiu câte una săltată, cu chiuituri fermecătoare, de rupea firul gândului camarazilor, aducându-i la realitate şi în locul bobiţelor de lacrimi de odinioară vedeai veselia sclipindu-le în ochi...

Când am plecat, aproape îmi părea rău. Mă obişnuisem oarecum cu ei şi cu haina militară.

Şi acum, odată ajuns acasă, am coborît iar în tranşeele rândurilor tipărite ale revistei noastre dragi, să-mi fac datoria până la capăt.

Cu credinţa în Dumnezeu şi'n viitorul „Plaiurilor Săcelene", cerem tuturor Săcelenilor să sprijine şi să susţină revista, ajutând astfel la ridicarea Săcelelor.

Toamna la munte.

de. V. Hondrilă.

(urmare)

Din când în când, ghionoaia, cu ciocul de undrea se aude tăindu-şi lemnul pentru iarna care şi-a trimis avertismentele pe vârfuri.

Veveriţa, a cărei coadă e mai lungă decât restul, desfăcându-se de pe cracă, într'un vârtej ameţitor, aterizează în fiecare copac, fie pentru echilibristică, fie pentru nevoile hranei.

De pe jos, cu o repeciziune uimitoare îşi strânge alunele scăpate sau scuturate de vânt, pe care le sdrobeşte cu frumoşii dinţi tari de şoarece....

x

Foi vinete de plumb, se închid neputincioase spre a sprijini cerul povârnit spre pământ.

Nu ştiu ce căldărar, acum asupra toamnei, se căsneşte să înveselească cerul de sticlă albastră, în foi care întinse într'o parte se rup într'alta.

Frunzele îşi cădelniţează propria moarte.

La această multiplă sfârşire, ciorile — ciocli improvizaţi, parodind, strigă strident cântecul îngropăciunii.

x

Pământul, răguşit de smalţul rece al toamnei, despoaie arborii şi-şi îmbracă cojocul gros de petecile frunzelor ruginite.

Mai târziu, de frica iernii, care a bătut la uşă, îşi va ţese manta din abaua albă a zăpezii şi o va îmbrăca mândru peste cojocul călduros.

Din amintirile unui Săcelean.

II.

„Plosca-i plină, n'auzi"?

de N. Gh. Urs Şeitan

In cătunul *„La Mocani"*, de lângă *Batogu, jud. Brăila* — după spusa lui taica — mai acum optzeci de ani, era masă mare la târla lui *Neica Drăgan*, de bucurie că şi-a vândut cu preţ bun brânza şi lâna, la Brăila, iar *Neica Niţă Muscalu*, şi-a văzut visul cu ochii. Cu mânzul de azi noapte are o mie de cai, cu iepe cu tot! Nu s'a rugat el de geaba, la coada murgei lui atâtea dimineţi în şir, ba i-a cumpărat şi popii din sat, un rând de haine preoţeşti, numai să-i sporească Dumnezeu herghelia şi să nu-i moară oile de gălbează. Nu-i vorbă că toţi mocanii au mare grije de biserică, să nu-i lipsească nimic; pe ori şi unde trec, fiindcă ei sunt cu adevărat credincioşi atât pentru mântuirea sufletului lor, cât, poate şi din cauza gândului hain, al duşmanilor, de a le răpi limba dulce, armonioasă, naţia românească nobilă şi credinţa creştină, mântuitoare de suflete.

Numai aşa, se'nţelege. de ce s'a umplut, deodată biserica din *Batogu*, până la uşe cu Săceleni voinici ca bradul şi Săcelence frumoase: cu ochii albaştri ca ciocarea din câmp, cu obrajii roşii, ca bujorul, cu marame albe, ca floarea crinului, cu ii înflorite în toate culorile şi cu fote fine, ţesute şi lucrate cu mâna lor, îndată ce au răsărit *„bordeele în sătucul" La Mocani.* Ba, *Neica Drăgan* — fratele bunicului şi tătăl lui *Neica Niţă*, naşul meu de mai târziu — Dumnezeu să-l ierte c'a fost unul din cei mai cinstiţi, mai cu vază, mai buni şi mai miloşi negustori din Brăila — a chemat la masa fraţilor şi pe preotul comunei vecine, ca să binecuvinteze ospăţul şi să afle, dela el care-s nevoile bisericii şi ale slujitorului ei spre a le împlini, din ce i-a miluit şi pe ei Dumnezeu. Se vede că taica dela *Neica Drăgan* a luat acest frumos şi creştinesc obiceiu. Nicio zi onomastică de Sf. Gheorghe, n'a trecut, în toată lunga lui viaţă de 98 de ani, fără să cheme şi preot pentru slujba bisericească şi blagoslovirea mâncărilor şi băuturilor, drept mulţumire Domnului, pentru darurile Sale.

Parcă-l văd şi acum pe bietul taica, blând, bun, muncitor, credincios şi milos *„de-şi da şi cămaşa de pe el, la alţii mai nevoiaşi"* cu câtă cucernicie în ajunul acestei zile sfinte, pregătea candela de sub icoana „Maicii Domnului": se'nchina şi apoi cu amândouă mâinile pe piept, zicea în şoaptă: „Crezul" şi Tatăl Nostru", uitându se fix la chipul sfânt la Maicii Precestei, apoi turna untdelemnul cu mare

grije, să nu se verse pe jos, potrivea fitilul să stea deasupra, aprindea candela şi iar se ruga cu toată credinţa şi iar se'nchina şi iar se ruga!

Eu cred că el, atunci, în rugăciune era deslipit de pământ şi de tot ce-i vine omului din lume, prin simţuri. Era absolut liber de tot ce-i pământesc, lumina soarelui n'o mai vedea, vorba profană n'o mai auzea, simţul pipăitului i-a dispărut, iar sufletul lui s'a urcat pe treptele de aur, ale credinţei, tot mai sus, tot mai sus, până s'a topit în Dumnezeire, unde *„nu-i nici durere nici întristare"* ci numai veselie şi bucurii.

Căci vă'ntreb: Cum şi pe ce căi puteau să vină asupra acestui om credincios: supărări, necazuri, nenorociri, gânduri negre de hoţie, de necinste, de a face rău şi de sinucidere, când, tot timpul şi toată conştiinţa lui, erau închise, ermetic, cu carapacea de oţel a credinţei în nemărginita bunătate, dreptate şi'n atotputernicia lui Dumnezeu? Şi'n adevăr niciodată uu l-am văzut pe taica mâhnit, sau bolnav.

Când da peste el vreo nenorocire, râdea de ea şi zicea: — *P'asta am văzut-o, sunt nerăbdător s'o văd p'ailaltă, care urmează, cum este?* Şi uite aşa, cu nădejdea şi cu credinţa'n Dumnezeu, le trecea pe toate cu bine, iar când da de pagubă, făcea ca mocanul, din poveste: Se spune că un mocan — poate chiar un săcelean — ducea măgarul de căpăstru, pe lângă o prăpastie. Animalul a călcat prea aproape de margine şi praf s'a făcut cu samar cu tot, în fundul râpei.

Mocanul nostru, în loc *„să tune şi să fulgere"*, aproape că leşinase de râs!

— *„De ce râzi măi mocane"?* îl întrebă unul de-alături, *„Nu vezi c'ai dat de pagubă"?*

— *„Paguba, ca paguba, măi frăţioare"* — îi răspunse el — *„dar mi-o plăcut cum o mers; că s'a învârtit de două, trei ori, până la fund"*.

Pas, să mai creadă cineva, că Ardelenii noştri, chiar şi cei ne'nvăţaţi, n'au gustul frumosului, mai mare de cât interesul material?

Ba mai au şi o filosofie practică, a vieţii lor proprii.

La asemenea ospeţe nu putea lipsi plosca mocănească, legată frumos în cureluşi din piele neagră şi mirosind a butie veche, aşa că atunci când beai, credeai că-i butoi nu alta.

Şi tot mângâind şi pupând drăguţa de ploscă, plină ochiu cu vin adus dela Brăila de *Neica Drăgan*, începuse să se deslegea limba Şeităneştilor. *„Neica Drăgan"*, ca să fie această adunare întru Domnul, chemase — după cum v'am spus — şi pe popa din sat, la masa lor.

De ziua ta.

de Nicolae Moisiu.

De ziua ta, tot aurul din soare,
Aș vrea să-l fur și să ți-l torn în păr;
Pe-aleea vieții să'ntâlnești doar... adevăr
Și dragoste'n privirea-mi visătoare.

Să nu regreți — vreodată — sărutarea
Din seara de logodnă... (când va fi)
Să nu'ncetezi o clipă-a mă iubi...
Să nu cunoști, în viață, disperarea...

Tu știi ce'nseamnă, Thais, fericirea?
E tot ce îți doresc, de ziua ta:
Iluzii, visuri, zâmbete, lumină,

Povești de April, omagii, strălucire
De aștri'n ochii tăi de catifea,
Și'n suflet... cer senin cu lună plină!

Mocanii noștri, — de regulă tăcuți ca și natura, ca și câmpiile'n-florite, plaiurile și poenile înverzite, pe unde-și pasc turmele lor, de veacuri și unde nu s'aude decât cântecul țârâit al greerului, murmurul liniștit al izvoarelor cristaline, fârșiitul încet și plăcut al frunzelor, cântecul duios al fluierului și clinchetul acioaelor dela gâtul oilor — acuma, la'ndemnul sucului de struguri, — își dau drumul gândurilor prin graiu: „*Neica Staicu*“ „Mare cinste ne-ai făcut părinte, c'ai venit la masa noastră ... „săracă“.

Noi Mocanii, iubim biserica creștină; slăvim pe Dumnezeu și cinstim pe slujitorii Lui; căci doar credința asta ne-a ținut pe noi în picioare, în mijlocul prigonirilor, stârnite de dușmani, timp de o mie de ani, de am rămas întregi Români, neaoși, get-beget, cu limba și legea noastră. Rogu-te taică părinte, gustă din ce ne-a dat și nouă bunul Dumnezeu. Brânza asta de burduf, e foarte gustoasă. Mai ales cu mămăligă caldă și făcută bulz (cocoloș).

Nu știu cum o găsește Sfinția Ta, dar nici pastrama asta de capră, grăsuță și friptă bine, nu-i de lepădat! Uite și cașcaval proaspăt și urdă dulce, și brânză de vaci cu smântână, și friptură de miel și purcel de lapte, la tavă rumenit bine și tot ce-ți dorește inima.

Bunicul meu. Nu te potrivi prea cinstite părinte la vorbele lui

frate-meu Staicu, că doar n'avem numai atâtea, câte spune el. V'a făcut nor'mea Sanda (mama mea) o plăcintă cu foi multe şi subţiri, cu brânză de vaci, amestecată cu ou şi cu bucăţele de untură, presărate ici şi colo pe fiecare foaie întinsă înainte de încreţire. E o bunătate cum nu s'a mai pomenit! Ia, ad-o'ncoace, Săndico taică. Băietul meu, Gheorghe (taica) a avut mare noroc părinte, cu fata asta. E iute ca o svârlugă, la treabă. O pierdem din ochi, de dragă ce ne este la toţi! E săracă, dar e muncitoare, supusă, cuminte curată şi se trage din neamul moşnenilor, ţărani chiaburi, viteji, liberi şi stăpâni pe moşioara lor, dăruită de Domn, străbunilor lor, pentru curajul arătat în lupte cu cotropitorii hotarelor ţării, dar scăpătaţi şi intraţi în rândul robilor din pricina hrăpăreţilor de boeri şi Domni, carí, cu fel de fel de şmicherii, le-au furat pământurile şi i-au robit; după cum ne spunea o bătrână din satul ei, care era de pe timpul ciumei lui Caragea.

E adevărată vorbă că aşchia nu cade departe de tulpină „S'o vezi şi pe maică-sa, cât de harnică e. Deşi-i vădană, dar ea singură numai cu furca a ţinut şi măritat bine cinci fete! Degetele ei sunt ţepene şi'ntoarse, cum sunt cârligile, de prea mult tors, prin sat, cu plată.

„Şi ceva foarte curios, domnule părinte. Băeatul ăsta al meu, *Gheorghe*, nu vrea nici în ruptul capului să'şi lase nevasta, ca să se'mbrace, ca ale noastre mocăneşte. O ţine una: nu, şi nu; că el când i-a sfârîit inima după ea, aşa a văzut-o: cu tulpan alb în cap, cu şuviţe de păr negru peste obrajii ei bucălaţi şi rumeni, cu foi, în cute, până jos, cu bluză de mătase, de borangic, puţin ridicată la piept şi cu şorţul colorat, prins în brîu! Dacă s'ar îmbrăca altfel i s'ar părea că-i *„alta"* şi el, biet, după *„asta"* a'nebunit de dor.

Tot la fel şi ea. Doreşte din toată inima ca el să rămână aşa cum era când *„a ameţit-o"* cu dragostea şi frumuseţia lui, cu bordurile mici la pălărie, cu părul mare, rotunjit în faţă, cu găitan la suman, cu ţinte galbine la chimir, cu flori la bundiţă, cu cioareci albi, strânşi bine pe picior, şi cu cămaşa fluturând în vânt.

Dacă s'ar îmbrăca altfel cojeneşte sau nemţeşte i s'ar părea că-i „altul" şi ea, biată fată, pe *„ăsta"*, la'ndrăgit.

„Nu-i aşa taică părinte, că atunci, când ţi se leagă sufletul de ceva, cu firul dragostei, cu greu îl mai deslegi?"

Preotul. Drept ai mai vorbit, nepoate Urs. Că'n cărţile sfinte, spune: *„Ce-a unit Dumnezeu nu trebue să despartă omul"*.

Şi se ştie de când lumea şi pământul că *„ce-ai iubit nu poţi uita"*.

Poate că nu se potriveşte pilda, dar eu drept să vă spun fra-

Bobi de rouă.

de Doiniţă Sassu.

I.

In potirul sufletului tău,
Din ochii ei,
Bobi mari de rouă s'au prelins...
Bobi grei,
Ce-au strălucit, o clipă, clar,
In ochii ei . . . .

III.

... Şi'n potirul sufletului tău,
Din ochii ei,
Bobi mari de rouă s'au prelins...
Bobi grei,
Ce-au strălucit, o clipă, clar,
In ochii ei . . . .

II.

Au lunecat, uşor, pe-obrajii, toţ
De taine sfinte,
De taine neîmpărtăşite
In cuvinte
S'au oprit, sfios, în colţul gurii
Tremurânde
Şi-au căzut apoi pe două rodii
Sângerânde . . .

ţilor că îmbrăcaţi cu haine noui bisericeşti, dăruite de acest drept credincios, *Niţă Muscalu,* slujesc cu drag şi cu toată credinţa în biserica cea nouă, de zid, clitoriţă cu ajutorul însemnat al mocanilor de aici, dar — nu ştiu cum — din când în când m'apucă câte-un dor, de ne'nvins, să mă'mbrac cu hainele cele vechi, tocite şi să mă duc ca să slujesc ca'n cei patruzeci de ani, din urmă, ai tinereţei mele — în bisericuţa cea de lemn, ruinată de vreme şi părăsită, colo sus, pe muchea dealului.

Cu sufletul meu, liber curăţat şi descătuşat de pofte şi patimi lumeşti; adăpat şi hrănit din copilărie, cu adâncă credinţă creştină, a bunilor şi evlavioşilor mei părinţi, care-s tot mocani şi ei — că pe mine m'au luat ţăranii, cu de-a sila, dela oi şi m'au făcut *„popă"*, ca să le fiu lor păstor, deşi ştiam că citesc doar Ceaslovul şi Psaltirea, p'atunci am slujit în bisericuţa cea de lemn şi'n odăjdiile ălea, timp de patruzeci de ani.

Tremuram în sufletul meu, de bucurie şi fericire cerească, când mulţimea credincioşilor însetaţi de dreptatea şi adevărul dumnezeesc, cu umilinţă şi smerenie către Domnul, cerând mântuire cădeau în genunchi, înaintea altarului, la citirea Evangheliei ori la ieşirea cu Sfintele Daruri.

Cum nu eram să fiu eu fericit un muritor de rând, un nimic

Dra. Jenny Pâtea.
Costum vechiu mocănesc.

când mocanii din şapte sate şi chiar mai de departe, ce-şi păstoreau turmele pe Bărăgan, veneau la mine suferinzi, ca prin credinţă şi slujba sfântă, să i uşurez şi să-i vindec de boale trupeşti şi sufleteşti.

Şi pentru mine, sorlit să răspândesc binele pe pământ, ce fericire poate fi mai mare decât aceea ce simţeam eu, când auzeam că am putut prin puterea harului Duhului Sfânt, să strecor în sânul familiilor îndurerate, o rază de lumină, de bucurie, de speranţă şi de fericire?

Scopul şi plăcerea durabilă a vieţei, eu am găsit-o, chiar când eram un simplu mirean, în credinţă şi'n biserică. Alţi o caută în alte celea cari nu trăiesc mult, şi lasă pe om în gol, în mijlocul valurilor şi al furtunilor, ce bântuē lumea, până când moartea strânge de pe drumurile durerei, pe acest suflet chinuit şi rătăcit".

Neica Drăgan: „Să trăeşti, cinste părinte, că ne-au mers la inimă vorbele Sfinţiei Tale. Te-ai rupt, plângând şi cu durere de oiţe, ca şi noi de căsuţe. Dar nimeni nu cunoaşte căile Domnului. Iată, noi suntem patru fraţi, şi'n patru părţi ale ţării plecăm, după hrană, din aceste locuri, cari au început să se strimteze. Plugurile boierilor răstoarnă ţelina ca să semene grâu; înnegresc câmpiile; iar oile şi caii noştri nu mai au ce mânca. Eu desiac tot şi mă trag la Brăila, unde am pe Niţă, *(Ion Drăgan Şeitan)* băiatul meu, negustor bun, de poate să stea şi cu Vodă la masă; fratele *Staicu* şi-a'ndreptat ochii spre pustiul Bărăganului; *Urs* îşi trece oile peste Dunăre, în

CRONICA

LITERARĂ, ARTISTICĂ SĂCELEANĂ şi MĂRUNTĂ

„Crângurile cerului" *poezii de* **Dumitru Olariu,** *cu gravuri de C. Grosu. Colecţia „Litoral" Constanţa 1939. Tip. „Lucrătorii Asociaţi" Cţa. Preţul Lei 50.—*

De mult de tot, ochiul nu a mai poposit pe o carte de versuri, ca a lui *Dumitru Olariu,* în care imaginile, pe cât de bogate, pe tot atâta de originale, se îmbulzesc într'o măsură ce iese din comun. Poetul constănţean are marele dar de a poseda limba bogată, elegantă şi sonoră a naţiei noastre româneşti, încât versul său apare ca un lucru de artă, *aproape terminat,* care îţi da impresia strălucitoare a cristalului sau sclipirea orbitoare a zăpezii. Am zis: *aproape terminat.* Da ! Afirmaţia noastră poate să ne desmintă în cele de mai sus, dar dacă e să fim sinceri, — natural o sinceritate ce ne-o impune judecata clară şi obiectivă — trebuie să recunoaştem că aşa e. Puteam foarte bine să-l lăudăm fără nicio rezervă, cu conştiinţa deplin împăcată, că nu am greşit. Dacă i-am fi adus momentan o bucurie, apoi indirect, i-am fi făcut un mare rău. Poetul *Dumitru Olariu,* are talent, are imagini bogate, originale, alese, sonore, elegante şi multe în legătură directă cu pământul dobrogean ; însă nu are voinţa de a le cristaliza sau a le forţa să se încolonеze în forme clasice perfecte, sau chiar forme personal inventate, dar cari să se repete ritmic şi în acelaşi număr de silabe, la fiecare strofă. Poezia lui ar căpăta astfel o formă proporţională, perfectă şi doveditoare de adevărată artă. Nu impunem crearea unui singur fel de poezie sau păstrarea strofelor de numai patru sau cinci rânduri la o strofă sau a numărului de silabe la un rând, dar dorim ca acestea să se repete exact în restul poeziei. De exemplu să analizăm puţin poezia „Cinstita Cântare", pag. 53.

Suflete, sufletul meu,
Impărăţie sguduită greu!
Turbure eşti ca o pădure ce se umple [de ciute,
Secat-au isvoarele nădejdii tale ;
Cerbii se adapă din bălţi stătute.

Strofa întâia se compune din două rânduri, de câte şapte silabe primul şi zece silabe al doile. *Strofa următoare* se compune din câte *trei rânduri* dar neegale ca silabe ; întâiul rând 16 silabe, al doilea 13 silabe, al treilea 11 silabe. Dacă această măsură ar fi menţinută şi la strofele următoare, cari se compun tot din câte trei rânduri, nu

---

Dobrogea, plină de mocani, de-ai noştri; iară *Niţă* se face muscal, adică vrea să-şi piardă herghelia lui *„de-o mie"*, prin Bugeacul Basarabiei, bântuit de geruri şi de viscole năprazнice, ce vin din Rusia".

Neica Niţă Muscalul murea de necaz, că fraţilor lui nu le mai tace *„fleoanca"* şi pierzându şi răbdarea, trage din ploscă o *„duşcă"* bună de vin, care i se ducea uns pe gât, sună plosca şi zice:

— *„Ia mai leagă-ţi căţeaua (gura) măi frate Drăgane, ce tot cobeşti a rău? Tu nu vezi că: „Plosca-i plină, n'auzi!?".*

am avea nimic de obiectat; însă la strofa *a treia* găsim următoarea cadență: rândul întâiu 12, al doilea 10 și al treilea tot 12 silabe; pentru ca a *patra strofă* să cuprindă 10, 12 și 11 silabe; cari la *strofa a cincia* se schimbă în 15, 10 și 13 silabe și așa mai departe.

Nu putem spune că strofele sau mai bine zis imaginile nu sunt bine și original plasate, dar ne face impresia unui frac, turnat pe umeri, dar cu una din cele două părți mai lungă și cu o parte de rever mai lată. Așa-i că o astfel de haină nu mai prezintă un tot armonios? Sigur! Ar stârni numai zâmbete de compătimire. *Ni s'ar putea obiecta, că aceasta este maniera de lucru a lui Dumitru Olariu.* Nu e adevărat. In astfel de poezii, cu factură specială, — voită sau simplu scrisă, fără a mai fi modelată — ne face impresia că *Dumitru Olariu*, s'a distrat numai, lăsând forma brută a inspirației, așa cum i-a venit din tainițile ascunse ale sufletului său.

Dăm numai două strofe — I și VI — din minunata poezie *„Vârful cu dor"* — pag. 50 — în care putem constata faptul, că *Dumitru Olariu*, poate realiza și forma perfectă ca ritm, rimă și în același timp, ca inspirație puternică și originală.

Așa cum tremuri în lumină
Penumbra unui zâmbet rar,
Pari o icoană bizantină
Care-a fugit dintr'un altar.

Spre cine — care știu că minte! —
Inalți cu toate-acestea, sfânt,
Gura, cădelniță fierbinte,
In nopți în care eu te cânt?

Tot așa de doveditoare sunt și cele trei sonete ale volumului său: *Callatis, Pașii pierduți* și *Tristia.*

Nu putem trece mai departe, fără a aminti aici și numele poeziilor ce ne-au reținut atenția, în ordinea întâlnirii lor în volum. Astfel ar fi: *Balada plopului, Dimineața euxină, Și marea e o carte, Naufragiu, Balada mea, Chipuri cioplite, Moment, Aișé* și *Melodie.*

Poate, într'un număr apropiat, să reproducem poezia *„Balada mea"* iar mai jos, dăm tot acum, ultima strofă din *„Și marea e o carte".*

Intreaga mare e o carte.
De taină grea, nepământească,
Pe care cei plecați departe
Incearcă uneori în moarte
Cu prețul vieții s'o citească.

Iar acum, după ce am făcut atent pe poetul *Dumitru Olariu* despre unele neajunsuri ale tehnicei sale — ceea ce nu înseamnă că nu ar avea talent sau nu ar putea fi numit pe drept cuvânt viersuitor priceput — ne îngăduim a face încă o destăinuire: pe scriitorul *Dumitru Olariu îl credem la originea lui tot săcelean de-al nostru.* In primul rând ar fi un indiciu, numele *„Olariu"* și al doilea, este poezia *„Transfiumanță"*, cu care se deschide volumul de față, *„Crângurile cerului"*. Numai un coborîtor ardelean, crescut în mediul și atmosfera mioritică a plaiurilor, văzute sau auzite din basmele străbunilor, putea scrie rânduri ca acestea:

In versul meu de cremene și-amnar,
Mă simt lângă strămoșii răspicați,
Coborîtori cu primii împărați
Din pisc în zugrăveală de altar.

Un plai străvechi, dă'n mine azi rod nou
De veacuri ei nescris s'au opintit
Să'ngâne'n lemn azurul miorit,
Inaltul, vastul sferelor ecou.

pentru ca să încheie ultima strofă:

Imi împrumută soarele un vreasc,
Fiorii artei, calde pirostrii.....
Și rătăcesc prin crâng de veșnicii
Cu turmele de gânduri ce le pasc.

Nu putem încheia cronica de față, fără a avea un cuvânt de meritată laudă, pentru sculptorul *C. Grosu.* — elevul maestrului *I. Jalea* — care a înfrumusețat volumul cu cele zece gravuri ale sale, pe cât de originale tot pe atât de inspirate.

Victor Tudoran.

„Alb din miază-noapte" de Petre Butucea. *Prefață de Ion Clejea-Sbîru, Editura Noastră, București. Suburbia Militari. Biblioteca Satelor Nr: 28. 1938.*

Cu format și tipar îngrijit, broșura lui *Petre Butucea* conține cugetări ce au la bază ideile cele mai valoroase ale vieții.

Din prefața scrisă de Ion Clejea-Sbîru, care încurajează pe tânărul înflăcărat în ideile sale, aflăm că *Petre Butucea* este și un bun colaborator al ziarului *„Solidaritatea"*, fapt care ne asigură că maximile de față, pot fi socotite de toată lumea, originale.

Cât de nepăsător să fi ca cetind una din aceste cugetări să nu simți că ți se înalță sufletul, că te apropi mai mult de lumea spirituală.

Iată una din frumoasele cugetări:

„Entuziaștii sunt cei ce au o nesfârșită tinerețe de suflet, o credință, un ideal și să jertfesc pentru o idee.

Entuziaștii au Dumnezeescul duh al credinții într'un ideal și jertfirea pentru realizarea lui".

Dovada cea mai pronunțată ne-a dat-o Iisus Hristos, care s'a jertfit pentru noi numai să și realizeze idealul.

Cărți cu acest conținut în literatura noastră, sunt relativ puține dintre care unele chiar slabe.

Această cauză face ca meritul autorului să fie și mai mare.

Gheorghe Carpin.

„Luceafărul", *revistă de literatură, artă și cultură a Regionalei bănățene a Astrei. Anul VI. seria II. Nr. 1—3. Martie 1940 Timișoara.* In sfârșit revista înființată de Dr. *Aurel Cosma jun.* și-a găsit forma definitivă în care va apare de acum încolo, după ce mai întâi încercase fel de fel de experiențe. Comitetul de redacție are compunerea următoare: *Dr. Aurel Cosma jun.* președ; *Prof. Traian Topliceanu* redactor; *Pavel P. Belu* secretar de redacție și alți cinci culturali cu greutate. Numărul de mai sus, se prezintă admirabil. Colaborează: *Aurel Cosma, Pavel P. Belu, Traian Topliceanu, Grigore Bugarin, Gh. Atanasiu, Petru Sfetca, Dimitrie Danciu, Const Jaleș, Ioan D. Suciu* și alții. Volumul pare un stup plin cu miere, în care găsești fiecare celulă (pagină) încărcată cu literatură bună și frumos aranjată. Noi ne bucurăm sincer de această izbândă a *Luceafărului*, deoarece este o izbândă a provinciei.

Vlad Șeitan.

CRONICA SĂCELEANĂ

Intotdeauna am fost convinși că paginile revistei au puterea de a răscoli tainițile sufletului celor a căror rădăcini străbune sunt înfipte adânc în pământul scump al Săcelelor.

O mărturisim sincer, dacă ni s'ar dovedi că munca noastră — a celor ce străduim în jurul acestei reviste, — ar fi inutilă și nu ar contribui absolut de loc la strângere legăturilor dintre noi cei rămași pe aceste meleaguri și Săcelenii cari au luat viața piepiș, risipindu-se prin toate colțurile țării, în lupta pentru existență, am fi cei dintâiu cari am suspenda revista. Un cercetător obiectiv va putea vedea și găsi marele rol ce l-am îndeplinit întru promovarea *săcelenismului* reușind a ne apropia, a ne cunoaște între noi și a ne face cunoscuți atâtor intelectuali români, cari primesc de ani de zile modesta noastră revistă.

Când afirmăm aceasta *nu ne bazăm pe un tiraj de câteva sute de exem-*

plare ci pe unul de *1.500* — (unamiecincisute) exemplare lunar, care pătrund în cele mai îndepărtate colțuri ale țării.

Nu anticipăm nimic, dar dacă ne gândim că serioasa revistă literară „*Gândirea*" are un tiraj mediu de 3000.— exemplare lunar, apoi putem afirma cu siguranță, că dintre revistele provinciale suntem singura care atingem un astfel de tiraj.

Dacă apărem totuși așa de subțiri ca număr de pagini este datorită faptului că *nu avem* și *nici nu am avut vreodată subvenții oficiale*, care să ne fi ajutat a apare mai bogat.

Noi ne bazăm numai pe abonamentele și sprijinul cititorilor și Săcelenilor noștri, *deci trăim pe baza unei realități și necesități culturale*, care se justifică prin încrederea ce ni se acordă din partea abonaților.

Nu am trăit și nu vrem a trăi fără cititori, ca atâtea alte reviste a căror apariție se justifică prin faptul că se pot vedea prin vitrinele librăriilor sau pe masa prietenilor.

Dăm mai jos, pentru susținerea afirmațiilor noastre, scrisoarea unui nou abonat, venită tocmai de pe meleagurile dobrogene.

Cogealac, 29 Ianuarie 1940.

Stimate Domn,

Prin prezenta vă confirmăm că am primit numerile trimise din revista Dvs. și vă rugăm a lua notă că acceptăm cu plăcere a ne considera printre abonații dvoastră, drept care, cu poșta de azi, v'am expediat prin mandat poștal suma de lei 100.— costul abonamentului.

Figurile din revistă ne evocă plăcute amintiri, întrucât sunt chiar rudeniile noastre.

Primiți respectele noastre.

Sănătate.

(ss). Alexe Roșculeț *notar comunal.*

Inainte de a trece mai departe ne îngădu'm a reproduce și o altă scrisoare din partea altui săcelean risipit pe plaiurile Dobrogei.

Cogealac, 12 Martie 1940.

Stimați Domni,

Impreună cu c. p. v'am trimis prin mandat poștal și suma de 100.— lei, pentru abonamentul revistei Plaiuri Săcelene.

Așa dar vă rog a ne număra printre abonații dvs. de acuma încolo, căci părinții noștri și bunicii au fost tot Săceleni iar noi suntem deci mocani pe meleaguri dobrogene.

Cu tot respectul

(ss). Gheorghe Peteu, *morar.*

Rânduri scrise simplu, aproape caligrafiate pe o carte poștală, dar cari pentru noi valorează enorm. In ele și în multe alte scrisori primite, găsim necontenit tăria și încurajarea de a nu ne da învinși. Munca e grea, de multe ori istovitoare, dar clipele prilejuite de asemenea scrisori, ne răsplătesc îndeajuns.

Celor doi Săceleni amintiți mai sus, le mulțumim din inimă, asigurându-i de toată prețuirea noastră și încheiem rugându-i să răspândească revista și printre ceilalți dobrogeni de origine săceleană, atât din Cogealac cât și din alte comune.

Nu putem trece subt tăcere nici pe Dl *Radu Gh. Beșleagă* din Cahul, care trimițându-ne 200.— lei drept abonament pe anul 1940, scrie pe cuponul mandatului: „*Domnule Director — Primiți vă rog costul abonamentului la revista „Plaiuri Săcelene". „Cu toată stima (ss). Radu Gh. Beșleagă.*"

Iată deci cum se poate face datoria — foarte ușor — față de această publicație a mocanilor de pretutindeni. Un simplu mandat, care te pune la curent cu obligațiile de săcelean cinstit și corect, convins că orice contribuție dată revistei, nu poate decât să o ridice pe scara progresului.

Dle Radu Gh. Beșleagă, tinerii din jurul revistei, îți mulțumesc din suflet.

Victor Tudoran.

CRONICA MĂRUNTĂ

Cu numărul trecut am început publicarea *amintirilor* noului nostru colaborator dl. *N. Gh. Urs-Şeitan* din Oltenița, cari dacă nu sunt din punct de vedere literar *perfecte*, au totuşi valoare documentară, deoarece într'un viitor apropiat, vor fi elemente serioase, pe care se va baza întocmirea unei *monografii a sufletului săcelean.* Un lucru este sigur. Autorul tratează numai întâmplări trăite, natural cu mici adăugiri necesare legăturei dintre ele şi de aceea îl rugăm călduros să ne mai trimită asemenea material, lucru pentru care îi rămânem îndatoraţi.

Cu ocazia trimiterii celui de al patrulea articol din seria *amintirilor*, dl. *N. Gh. Urs Şeitan* ne scrie între altele: *„Văd sforţările morale şi materiale ce le faceţi ca revista să trăiască şi să iasă din ce în ce mai bine, pentru onoarea Săcelenilor. M'am întrebat dacă n'ar fi eficace, între mijloacele actuale de susţinere, înjghebarea unei societăţi culturale, persoană morală, pe acţiuni (cotizaţii) cu Săcelenii înţelegători, entuziaşti, idealişti şi din cei „chiaburi", cu suflet? Apoi serbări, donaţiuni etc."*

Eroii romanului NINA:

Nina Bistriţeanu,
Victor Turdeanu,
Dicu Florescu,
Rozica, Hilda, Rebeica, etc.

!

Înjghebarea unei societăţi culturale, în actualele timpuri, ar fi un lucru foarte greu, deoarece ar trebui să ne luăm o sarcină în plus, aceea a organizării societăţii. Cum timpul care-l avem nu ne ajunge pentru redactarea revistei, nu vedem de unde am mai putea *fura* alt timp.

Pentru ca cineva să-şi facă datoria, trebuie să fie membru neapărat al unei societăţi, *persoană morală?* Nu credem! Păi în fond revista *„Plaiuri Săcelene"* nu-i o societate? Registrele ei nu stau la dispoziţia ori cui? Coloanele ei nu sunt deschise tuturor celor cari au de spus un cuvânt la cunoaşterea şi progresul acestor sate? Atunci de ce formalităţi în plus pentru persoană morală? N'avem cotizaţii sau acţiuni? Dar costul abonamentului nu e în fond o cotizaţie? Ba da.

Iată dar că *Săcelenii înţelegători, entuziaşti, idealişti şi din cei „chiaburi" cu suflet,* — cum spune colaboratorul nostru — pot să ne fie folositori şi fără a fi constituiţi în societate culturală.

Mulţi obiectează, de ce nu o trecem în cadrul unei societăţi culturale existente? Experienţa făcută de regretata *„Viaţa Săceleană"* — revistă ce a apărut în anul 1930 subt secretariatul de redacţie al subsemnatului şi subt conducerea unui comitet de direcţie — nu ne lasă a mai repeta greşeala ce au comis-o atunci, alţii, acceptând să treacă la *Despărţământul „Astra Săcele".*

Dacă subt conducerea colaboratorului nostru de azi *Al. Stroe Militaru,* a reuşit să vieţuiască aproape doi ani — cu destule greutăţi desigur — revista *„Viaţa Săceleană"* subt îngrijirea *„Astrei Săcele"*, nu a putut apare decât numai în două numere, după care a murit.

Promitem ca atunci când timpul ne va permite, să revenim cu documente, pentru a stabili istoria exactă a acestei prime reviste literar-culturale în Săcele.

Revenind la cele arătate de dl. *N. Gh. Urs Şeitan,* aprobăm sistemul *serbărilor,* pe care — în măsura posibilităţilor — îl vom aplica şi în acest an. In ce priveşte *donaţiunile* anunţăm pe toţi *Săcelenii* că le primim cu dragă inimă, trecându-i pe toţi în *răbojul sprijinitorilor revistei.*

Tot aici trebuie să semnalăm un gest frumos al colaboratorului nostru din Oltenița. Zilele trecute poşta ne-a adus un mandat în valoare de Lei 300— pe al cărui verso scria: *„Dle Tudoran, trimet din partea Dlui Nistor, originar din Satulung, moşier aici şi vechiu*

abonat, Lei 300.— Vă roagă să-i scuzaţi întârzierea. (*ss.*) *N. Şeitan.*

Iată dar un exemplu care poate fi imitat şi de alţi prieteni şi colaboratori ai revistei.

Dlui *Ion Nistor*, moşier din Oltenița îi transmitem pe această cale cele mai calde mulţumiri săceleneşti iar pe colaboratorul nostru *N. Gh. Urs Şeitan*, îl asigurăm că-i vom păstra cele mai bune sentimente de apreciere şi recunoştinţă.

Victor Tudoran.

M*uzeul regional al Dobrogei* este titlul unui interesant articol de fond, apărut în cotidianul *„Dobrogea Jună"* din Constanţa. (a. 35. nr. 7. din 20. I. 1940). Confratele *Ion Neicu* — autorul — pune această problemă în discuţie, foarte obiectiv şi atent, faţă de comorile de artă ale muzeului, actualmente adăpostite într'o casă a primăriei supusă dărâmărei.

Din fericire, am vizitat şi noi cândva acest muzeu şi o mărturisim sincer, ne-a impresionat. Natural, nu era complet, dar lucrurile strânse acolo, valorau mult.

In vara trecută, am vizitat din nou Dobrogea şi am avut ocazia de a vedea şi clădirea Cazinoului Comunal, aproape părăsită. Ne-a făcut impresia tristă, a unui local evacuat în grabă. Atunci, pe bună dreptate, ne-am întrebat: *„Oare nu i s'ar putea da o destinaţie mai nobilă, acestei importante clădiri?"*

Iată că această întrebare a noastră a fost rezolvată de Dl. *Ion Neicu*, care propune instalarea *Muzeului Regional al Dobrogei* în palatul Cazinoului. Desigur, propunerea este mai mult decât satisfăcătoare, deoarece nu s'ar mai cheltui cu un nou local, putându-se da Constanţei, o instituţie care i-ar face numai cinste şi ar fi un mijloc de propagandă ideală, pentru mulţii streini ce vizitează sau trec prin oraşul lui Ovidiu.

Ce frumos ar fi, ca într'una din sălile muzeului, un priceput organizator, să reuşească a înfăţişa vizitatorilor, *enorma contribuţie pe care Mocanii săceleni au dat-o Dobrogei lui Mircea cel Bătrân, întru colonizarea şi ridicarea ei pe tărâm economic şi românesc.* Ar fi pe drept cuvânt o meritată recunoştinţă, faţă de cei ai căror strămoşi au fost primii descălicători viguroşi, pe aceste meleaguri romano-scite.

Victor Ion Critu.

F*estival artistic.* Sâmbătă 10 Febr. 1940, *Frontul Renaşterii Naţionale* din Turcheş, în colaborare cu *Căminul Cultural „Astra"* a aranjat un frumos festival artistic în sala Căminului Cultural din Baciu, subt patronajul Dlui *I. Strat* fost prefect şi secretarul F.R.N. din Braşov, cu următorul program: Dl. *Vasile Popescu*, a rostit un frumos cuvânt de deschidere. A urmat corul căminului de ucenici al fabricei. „Astra" sub conducerea *Pr. D. Purcăroiu.* Un dialog „Iţig santinelă", executat de tinerii *N. Teşileanu*, şi *Caloianu*, şi piesa „Sergentul Soare" sub conducerea d-lui *I. Perşinariu*, jucată de tinerii *Moise, fraţii Nicoară, Caloianu, Lupescu şi Mailat.*

La sfârşit a vorbit d-l *Octavian Cosma*, secretarul F. R. N-ului din comuna Turcheş.

Regina balului ce a urmat a fost aleasă d-na *Stela I. Strat.*

Orchestra *Niţă Oglindă* a delectat publicul. Venitul curat al serbării, în sumă de peste 10.000.— Lei a fost dăruit pentru înzestrarea armatei.

A luat parte un public numeros şi am remarcat prezenţa multor intelectuali din comunele învecinate.

N*umiri.* Intre numirile de secretari ai Frontului Renaşterii Naţionale în judeţul Braşov, găsim următoarele numiri: la oraşul Braşov, secţia comerţ şi industrie: *Ioan Tiberiu*, comerciant; la plasa Săcele: *Ion Gologan*, iar în comunele săcelene, următorii: *Ioan Sulica*, Baciu; *Octavian Cosma*, Turcheş; *Ioan Dobros*, Cernatu; *Ovid Popovici*, Satulung; *Alexandru Bălan*, Tărlungeni; *Vasile Vlad*, Purcăreni; *Nestor Bratovici*, Zizin. **Coresp.**

Săceleni! păstrați revista la loc de cinste. Oricând o veți găsi vă va aminti locuri scumpe vouă și părinților voștri.

— 1. IV. 1940. — 1500 ex. —

Adevărații prieteni ai „Plaiurilor Săcelene".

Mulțumim călduros și pe această cale abonaților de mai jos, cari — înțelegându-ne greul — au binevoit a ne achita abonamentul. Sprijinul acordat ne dovedește încăodată necesitatea acțiunii noastre și ne face să străduim în viitor pe același drum al Săcelelor de mâine. Cine refuză să primească și să sprijine „revista" acela să nu-și mai spună „săcelean".

Abonații cari au plătit între 15 Dec. — 31 Dec. 1939.	Au achitat abonamentul pe anul 1939	1940
Gheorghe Ciobanu, funcționar, Satulung-Brașov	100	—
Nicolae Corbu, notar, Baciu-Brașov	100	—
Vasile Boghici, casier, Baciu-Brașov	100	—
Nicolae Pană, dir. înv. Satulung	100	—
Ghiță Roșculeț, senator Satulung	100	—
Ioan Zârnescu, propr. Baciu	100	—
Nicolae Boroș, propr, Satulung	100	—
Elena Dumitrescu, propr. Cernatu-Brașov	100	—
Valeriu Roșculeț, medic. Locot-col. București	100	—
Const Dănulescu, dr. București	100	—
Traian Pantu, funcționar, București	100	—
Petrică Moțoiu, propr. București	100	—
Paul Stroian, funcționar. Brașov	100	—
Nicu Gheorghiu, funcționar. Brașov	100	—
Gh. Voiculescu, comerc. Medgidia-Constanța	100	—
Ștefan Bădică, comerc. Com. Satișchioiu-Constanța	100	—
Gh. V. Roșculeț, propr. Com. Colilia-Constanța	100	—
Ionel Boroș, agric. Com. Tortomanu-Constanța	100	—
Dumitru Beloiu, comerciant, Constanța	100	—
Andrei David, comerc. Com. Moșneni-Constanța	100	—
Gheorghe Andreescu, comerciant, Constanța	100	—
Duțu Blegu, comerciant, Constanța	100	—
Ionel Tocitu, Constanța	100	—
Ionel Tocitu-Budileanu, propr. Petrești-Of. Sculeni (Iași).	100	—
Dragomir Russu, comerc. Constanța	100	—
Ioan Barbu, comerciant, Constanța	100	—
Traian Costache Șeitan, avocat Constanța	100	—
Nicolae N. Sassu, agric. Com. Negrești-Of. Plopeni-Const.	100	—
Dumitru Boncotă, propr. Amzacea-Constanța	100	—
Ion Jinga, arendaș, Com. Amzacea Plopeni (Constanța)	100	—
Ioan Bratu, comerc. Galați	100	—
Ioan Olariu, propr. Galați	100	—
Maria D. I. Șeitan, propr. Brăila	100	—
Frații Dima, comercianți, Brăila	100	—
Ștefan Nițescu, comerciant, Brăila	100	—
Ștefan Șeitan, comerciant, Brăila	100	—

	1939	1940
Gheorghe Timaru, dir. Brăila	100	—
Gheorghe Ciurea, comerciant, Brăila	100	—
Ioan Ţigoi, dir. Brăila	100	—
Ioan Neagoe Popea, comerc. Brăila	100	—
Costică Roşculeţ, comerciant, Brăila	100	—
Gheorghe D. Began, comerc. Brăila	100	—
Gheorghe Gavăt, fabric. de sifoane, Buzău	100	—
Dr. Ciopală medic, Buzău	100	—
Alexe Barbu, comerciant, Buzău	100	—
Andronic Nistor, înv. pens. Cernatu	100	—
Costică Albuleţ, avocat, Buzău	100	—
Vasile G. Dima, elev, Com. Băneşti-Prahova	100	—
Ionel Iordache, com. Medgidia	100	—
Aurel Cojocaru, medic, Turcheş	150	—
Const Pestrea, comerciant, Braşov	150	—
Maria Bunescu, propr. Turcheş-Braşov	150	—
Elena Teodorescu, Bucureşti III.	150	—
Ioan Z. Eremia, comerciant. Bucureşti	150	—
Vasile Minea, avocat, Bucureşti	150	—
Eufrosina Moţoiu-Mironescu, dir. Constanţa	150	—
Costică Paraipan, moşier, Amzacea-Pelinul-Constanţa	150	—
Ioan V. Popea, inginer, Bucureşti	200	—
Dna. Sylvia Ing. C. G. Măinescu, Bucureşti	200	—
Vasile Jalea, comerciant. Bucureşti	200	—
Gheorghe Brătucu, comerc. Constanţa	200	—
Moroianu & Napariu, comerciant, Constanţa	200	—
Nicu Căciulă, comerc. Constanţa	200	—
Ştefan Căciulă, comerc. Constanţa	200	—
Nae Roşculeţ, comerc. Galaţi	200	—
Vasile Băncilă, prof. Brăila	200	—
Fraţii Sulica, comerc. Brăila	200	—
Camera de Agricultură, Braşov	200	—
Gheorghe Moţoiu, industriaş, Ploeşti	250	—
Primăria Comunei Baciu-Braşov	1000	—
Banca Populară „Săceleana" Satulung-Braşov	500	—
Ion Poenaru, industriaş, Turcheş	100	100
Radu I. Băncilă, comerc Bucureşti		100
Ioan I. Băncilă, comerciant. Bucureşti		100
Radu P. Duţescu, farmacist. Călăraşi		100
Odor Alexe, procurist. Sibiu		100
Vasile Bănică, propr. Com. Silişţea-Constanţa		100
Ioan Ispas, agricultor, Com. Tortomanu-Constanţa		100
Gh. V. Roşculeţ, propr. Com. Colilia-Constanţa		100
Costel Aldea, moşier. Mangalia-Constanţa		100
Dumitru T. Bănică, propr. Com. Siliştea-Const. 1/2 an		50
Bratu Zamfir, tâmplar, Com. Tortomanu-Constanţa 1/2 an		50
Nicolae Bunescu, comerciant, Buzău		150
Gheorghe Moţoiu, industriaş, Ploeşti		250

Ecouri din presă despre „Plaiuri Săcelene".

Cotidianul **„Porunca Vremii"** *Bucureşti*
— 23 Februarie 1940 —
● Dir. Ilie Rădulescu ●

„Plaiuri Săcelene". Acesta e numele unei revistei, care apare de şase ani de zile la Satulungul Săcelelor, propunându-şi din capul locului: să răscolească trecutul celor ce-au cutreerat pământul românesc, să înfăţişeze prezentul văduvit de măreţia trecutului, să despice drum nou prin vremuri Săcelelor de mâine şi să contribue cu toată puterea la ridicarea acestor plaiuri mocăneşti.

Cu un veşmânt curat, cu o icoană pe copertă, ultimul număr aduce versuri şi proză de d-nii: Vasile Dima, V. Hondrilă, N. Gh. Urs Şeitan, Victor Tudoran, Doiniţă Sassu, etc.

Iată câteva rânduri din *Toamna la munte,* semnată V. Hondrilă:

Arinii, care cobor mite până la braul de sus al Mureşului, stau cărunţi cu frunza de cenuşă, din cauza brumii, care nu şi-a ridicat arsura şi până la vârsta mestecenilor.

Cearcăne de ceaţă vânătă se ţes în jurul munţilor şi a satului ca un turban în jurul capului sultanilor de odinioară.

O mână nevăzută, pulverizează din cohâltirea iumurie a norilor.

— *Cotidianul* **„Curentul"** *Bucureşti* —
— 28 Dec. 1939 —
● Dir. Pamfil Şeicaru. ●

In rubrica *„Vitrina revistelor româneşti"* subt titlul *„Semn de carte"*, găsim următoarele:

Revista *„Plaiuri Săcelene"*, de sub conducerea dlui Victor Tudoran, ne aduce revelaţia unui poet: d. V. Hondrilă, care ne înfăţişează astfel, simţit, în icoane meşteşugite, un *„Semn de carte"*: (Urmează reprodusă întreaga poezie).

Ziarul **„Universul Literar"** *Bucureşti*
Anul XLIX. Nr. 10 — 2 Martie 1940.
● Red. rep.: Mihai Niculescu ●

„Plaiuri Săcelene" In ultimul număr al revistei „Plaiuri Săcelene", (an VII, Ian. Febr. 1940 nr. 1–2), impresionează „cuvântul", prin care se anunţă intrarea în anul al VII de activitate. Faţă de vremurile „grele" prin care trecem conducătorii publicaţiei şi-au pus problema dacă să continue tipărirea cu jertfe a revistei . . . Li s'a părut că ar fi o dezertare dela datorie, încetarea muncii lor şi de aceea promit cititorilor apariţia mai departe a revistei. Noi le preţuim fapta şi le urăm izbândă.

AM PRIMIT LA REDACŢIE

Nu anunţăm în această rubrică decât ziarele şi revistele cari la rândul lor ne anunţă. Redacţia.

Reviste: *„A.L.A.C.I."* Bucureşti, *„Buletinul Informativ"*, Bucureşti, *„Bugeacul"* Bolgrad, *„Buletinul Cărţi Româneşti"* Bucureşti, *„Cuget Moldovenesc"* Bălţi, *„Cuget Clar"* Bucureşti, *„Convorbiri Literare"* Bucureşti, *„Drum"* Roşiorii de Vede, *„Fruncea"* Timişoara, *„Gând Românesc"* Cluj, *„Gazeta Cărţilor"* Ploeşti, *„Gândirea"* Bucureşti, *„Gânduri dela Mare"* Constanţa, *„Gânduri şi Rânduri"* Ploeşti, *„Isvorul"* Bistriţa-Mehedinţi, *„Innoirea"* Arad, *„Itinerar"* Chişinău, *„Luceafărul"* Timişoara, *„Lumina"* Bucureşti, *„Litoral"* Constanţa, *„Libertatea"* Bucureşti, *„Marea Noastră"* Bucureşti, *„Neamul Românesc pt. popor"* Bucureşti, *„Plaiuri Huniedorene"* Petroşani *„Preocupări Literare"* Bucureşti, *„Poporul Românesc"* Chitila, *„România Eroică"* Cluj, *„Satul"* Bucureşti, *„Sănătatea"* Bucureşti, *„Straja Neamului"*, Chişinău, *„Tinerimea Română"* Bucureşti, *„Timocul"* Bucureşti, *„Tinereţea"* Bucureşti, *„Viaţa Basarabiei"* Chişinău.

Ziare: *„Acţiunea Buzăului"* Buzău, *„Drapelul Nostru"* Bucureşti, *„Decalogul"* Bucureşti, *„Evangélikus Élet"* Baciu, *„Gazeta Transilvaniei"* Braşov, *„Gorjanul"* Tg.-Jiu, *„Ogorul"* Bucureşti, *„Românizarea"* Bucureşti, *„Tribuna Noastră"* Cluj, *„Ţara Nouă"* Cluj.

Cotidiane: *„Ardealul"* dir. G. I. Gologan, Braşov, *„Dobrogea Jună"* dir. C. N. Sarry, Constanţa.

Streine: *„Nădejdea"* Vârşet (Jugoslavia), *„Central European Press"* Praha, (Germania).

Vom fi recunoscători acelor ce ne vor trimite adresele exacte ale rudelor şi prietenilor de origine săceleană, despre care cred că ar putea abona revista.

Plaiuri Săcelene

revistă de atitudini şi probleme săcelene.

DIRECTOR:

VICTOR TUDORAN

apare odată pe lună.

ABONAMENT ANUAL:

Particulari	Lei 100
Abonamente de sprijin dela	„ 150
Societăţi culturale, şcoli	„ 200
Instituţii şi autorităţi	„ 400

oooooooo

COLABORATORI:

Vasile Băncilă, prof.; Ioan Al. Bran-Lemeny, scriitor; D. G. Constantinescu, ing. agr. insp.; Pimen Constantinescu, prof.; M. Ar. Dan, ing. prof. univ; Gheorghe Dragoş, asist univ; Silvestru Garcea, preot; N. G. V. Gologan dr. economist; V. Hondrilă, publicist; Ion I. Ionică, prof.; Vasile Ivan, insp.; Ion Jalea, sculptor; Victor Jinga, prof. univ.; Petru Leucă, preot; Mihail Lungianu, scriitor; Victor Marin, preot; George Moroianu, prof. univ.; I. G. Munteanu, prof.; Aurel A. Mureşianu, istoric; Nicolae Pană, inv. dir.; Zenovie Popovici, preot; Daniil Purcăroiu, preot; I. U. Soricu, scriitor: Mircea Suciu Sibianu, medic; Gheorghe Şerbu preot; Dr. Ilie Toma, asist. univ.; şi tinerii publicişti săceleni: Al. Stroe-Militaru, Dimitrie Danciu, Nicolae G. Moisiu, Nicolae Verzea, Valeriu Calciu, Victor Ion Critu, Gigi Deleanu, Ion Despan, Vasile Dima; Lucian Ducşoara, Ion Moisiu, N. Moroianu, Florica Mosloc, Niţă Pârciog, Ion Perşinariu, Ioan B. Peteu, Mitică Peteu, Ion Sulu, Mihai I. Tepşan, Vlad Şeitan.

VREM

să răscolim trecutul celor ce-au cutreerat pământul românesc, să înfăţişem prezentul văduvit de măreţia trecutului, să despicăm drum nou prin vremuri Săcelelor de mâine şi să contribuim cu toată puterea noastră de muncă tinerească, la ridicarea acestor plaiuri mocăneşti.

oooo

Revistă fondată în anul 1934.
Cont la C. E. C. Nr. 25.187

oooo

Un număr simplu Lei **10.**—
Număr dublu . . „ **15.**—

Abonamentul la ediţia populară este Lei **60.**—
dar plătit înainte prin mandat poştal.

oooo

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA

Plaiuri Săcelene

SATULUNG — SĂCELE — |Jud. BRAŞOV|

Tip. Cultura Braşov.